

VÍCTOR I EL MONSTRE

de Josep R. Cerdà

ÒRBITA
PALMA 2013

Victor i el monstre

Primera edició: 2013

Text: **Josep R. Cerdà**

Il·lustracions: **Agustin Pardo**

Disseny i maquetació: Òrbita Edicions

Direcció editorial: Javier Matesanz

Impremta: Amadip-Esment

ISBN: xxxx

DL: xxx

Òrbita Edicions

C. Oms 53 – 5è pis

Palma de Mallorca 07003

editorial@edorbita.es

Cap part d'aquest llibre pot ser reproduïda per sistema electrònic o mecànic de cap tipus sense l'autorització prèvia i per escrit del seu propietari o de l'editor

Copyright d'aquesta edició: © 2013 Òrbita Edicions

Víctor y el monstre

de Josep R. Cerdà.

Versió lliure de *Frankenstein* de Mary Shelley

Personatges:

Berta

Maria

Titelles:

Monstre

Víctor

Elizabeth

De Lacey

Agatha

Walton

William

Podeu descarregar-vos el dossier pedagògic de l'obra a la web www.victorielmonstre.com

Escena

1

Habitació de Berta. Hi ha un llit, un armari i pres-tatges plens de juguetes. En algun lloc, una foto de Lord Byron.

Maria: Hola. Ets aquí? La teva mare m'ha dit que eres a la teva habitació.

Berta: Ja va, que m'estic posant el pijama. Ara surt.

Maria: D'acord. I les altres, no han arribat?

Entra Berta. Va vestida de negre i duu un turbant.

Berta: Quines altres?

Maria: Les altres. No? No m'havies dit que era una festa pijama?

Berta: Sí.

Maria: Amb les teves amigues.

Berta: Tu ets la meva amiga.

Maria: Ja, però...

Berta: Què passa? Necessites una multitud per passar-t'ho bé?

Maria: No, no...

Berta: Ets l'única nina de la classe que no ets idiota. Per això t'he convidat a la meva festa. És la primera que faig, saps?

Maria: Quin pijama més xulo.

Berta: No és xulo. És gòtic.

Maria: I per què dus això pel cap? Dus els cabells banyats?

Berta: No és una tovallola!

Maria: Ah, no?

Berta: És un turbant. Com Lord Byron.

Maria: Com qui?

Berta: Lord Byron. *(Li assenyala la foto de l'armari).*

Maria: Ah! *(Pausa).* I qui era, aquest?

Berta: Es pot dir que va ser l'organitzador de la primera festa pijama de la història.

Maria: Ah, sí?

Berta: Bé, no sé si va ser la primera, però va ser molt sonada.

Maria: Ah, d'acord. Jo també he duit el meu pijama. Me'l vaig a posar. *(Surt).*

Berta: Què bé que ens ho passarem, eh? És la primera festa pijama que faig.

Maria: Ah, molt bé. I què farem?

Berta: Contarem històries.

Maria: Sí? Què bé! De princeses?

Berta: Bé, no exactament.

Maria: Ah, no? Doncs, de què? De models?

Berta: Tampoc

Maria: De cantants famoses?

Berta: No.

Maria: *(Entra)* Doncs de què?

Berta: De por.

Maria: *(No molt convençuda).* Ah, què bé. Mola. I com ho farem?

Berta: Agafa les meves pepes.

Maria agafa les pepes

Maria: Són rares, eh?

Berta: Per què?

Maria: Perquè no són molt normals, no?
Berta: I jo? Jo som normal?
Maria: Tu? Sí. Tu ets la meva amiga.
Berta: Doncs no tothom pensa igual.
Maria: Venga, com comença?
Berta: Shhhhit! Som a prop del Pol Nord. Enmig de la neu.
Maria: La neu no fa por.
Berta: No saps què et pots trobar, a la neu. Tu agafa això. *(Li dona un capell de capità de vaixell).*

Escena 2

Maria fa de Walton i Berta agafa una figura del lilit que farà de Víctor Frankenstein. El capità veu Víctor des del vaixell i s'hi atraca.

Víctor: Cap on anau?
Walton: Al Pol Nord. Pujau al vaixell. No veis que així no sortireu viu d'aquí?
Víctor: D'acord. Venc amb vosaltres.

Puja al vaixell.

Walton: Què feis tan enfora del món civilitzat? Per què heu anat tan lluny, pel gel, amb un vehicle tan estrany?
Víctor: Per perseguir-ne un que va fugir de mi.
Walton: I l'home que perseguí viatja de la mateixa manera?
Víctor: Sí.

Walton: Doncs em sembla que l'hem vist. Un dia abans de recollir-vos vàrem veure un trineu estirat per cans.
Víctor: Ah, sí? Cap on anava?
Walton: Sembla que en direcció cap al Pol Nord.
Víctor: Puc venir amb vosaltres? M'ajudareu a perseguir-lo?
Walton: Però per què voleu fer això?
Víctor: He perdut tot el que tenia. I he decidit que la memòria d'aquests mals ha de morir amb mi. Però abans us contaré la meva història. Crec que us pot ser útil.
Walton: No vull que ho passeu malament recordant fets desagradables.
Víctor: Gràcies, però el meu destí està decidit. Només esperar una cosa abans d'acabar la meva vida. Trobar-lo i acabar amb ell.
Walton: Però com podeu dir això? Estau molt nerviós. Us heu de calmar.

Escena 3

Berta: I així és com Víctor Frankenstein va començar a explicar al capità la seva vida.
Maria: Ara qui som, jo?
Berta: Ara anam al principi de tot, a casa de Víctor, quan Víctor era petit. Tu ets la mare de Víctor, i avui és el dia que li presenten Elizabeth, que a partir d'ara serà la seva germanastra.
Maria (fent de mare de Víctor): T'he de contar una cosa molt important. Tenim una sorpresa molt bonica per a tu, Víctor.

Víctor: (manejat per Berta): Què és?

Veü de la mare de Víctor: Què és, no. Qui és? Elizabeth. Des d'ara viurà amb nosaltres.

Víctor: Mamà!

Veü de la mare de Víctor: Estàs content? Tracta-la com si fos la teva germana. Qui sap si algun dia us arribareu a casar...

Víctor: (*Empegueit*). Mamà, per favor!

Elizabeth: Hola, Víctor.

Víctor: Hola.

Veü de la mare de Víctor: No li mostres les teves joguetes?

Víctor: Ah, sí. Mira, sempre juc a cavallers. I a científics. Algun dia descobriré qualque cosa molt important.

Elizabeth: Ah, sí?

Víctor: Et mostraré una cosa. Mira. (*Li passa pels cabells algun objecte amb electricitat estàtica*).

Elizabeth: Aaaah!

Víctor: Tranquil·la. No és perillós. Només és electricitat.

Escena

4

Maria: De moment, molta por no fa, la teva història.

Berta: Espera. Ara comença. Quan la mare de Víctor va morir, Elizabeth va haver de fer de mare dels germans petits de Víctor. I ell va partir a estudiar a Ingolstad. Volia saber més coses, com funcionava la naturalesa, per què existeix la vida i la mort. Li

agradava molt estudiar, i poc a poc s'entusiasmava amb els seus experiments de física i química. Un dia va aconseguir fer viure un animal mort i va pensar: deu ser possible crear un home, una persona? I ho va provar. Va fer una criatura amb trossos de cadàvers.

Veim la creació del monstre fet amb trossos de pepes i dels pòsters penjats a l'habitació. Víctor va llegint les instruccions que té apuntades al seu diari. Quan el monstre reviu, Víctor s'espanta i s'amaga dins un armari. Del seu amagatall veu com el monstre fuig i se'n duu el seu diari. Arriba Elizabeth i troba Víctor que surt de l'armari.

Elizabeth: Víctor! Com estàs? Quina alegria! M'ha costat molt que mon pare em deixàs venir, però jo volia saber com t'anaven les coses.

Víctor: Bé, estic aprenent molt. Com estan els meus germans? I mon pare?

Elizabeth: Bé, però estan preocupats. No sabíem res de tu. Estàs bé? Fas mala cara.

Víctor: He estat molt enfeinat, però ara ja estic bé.

Elizabeth: No estàs content de veure'm?

Víctor: Sí, clar.

Elizabeth: Estàs molt nerviós. Què et passa? No estàs bé, Víctor. Tomba't, i jo et cuidaré.

Escena

5

Berta maneja el monstre, que corre, fugint de la multitud, que crida i li tira objectes. Les veus les fan

les dues nines.

Veus de la multitud: Eh, tu. Què fas aquí. Desperta't. Fora de les meves terres. Eh? És un monstre. És allà, que no fugi! Matau-lo! És una bèstia, un animal!

Escena
6

Maria: Però per què fugia? I la gent, per què li tirava pedres?

Berta: Per què no em saluden les teves amigues?

Maria: Eh? Què dius ara? Què té a veure una cosa amb...? Les meves amigues no et saluden?

Berta: Això quan estan de bon humor. Si estan de mala lluna em tiren sal al meu plat al menjador, o m'insulten pel tuenti.

Maria: Què dius? Si són molt simpàtiques.

Berta: Sí, com la gent que apedregava el monstre. Segur que eren gent molt normal i estimaven molt els seus fills, i tenien una pandilla d'amigues superguais que feien la vida impossible a la nina rara de la classe. L'únic que va tractar-lo bé, va ser un home cec, que vivia amb la seva filla a una cabana enmig del bosc.

La casa dels De Lacey. Maria fa d'Agatha.

Agatha: Us deix el menjar a la taula. Tornarem en fer-se fosc.

De Lacey: Agatha, ets un sol.

Agatha: Adéu, pare.

De Lacey: Qui ens havia de dir que hauríem de treballar la terra amb les nostres pròpies mans...

El monstre, manejat per Maria, espia De Lacey, que ha quedat tot sol. Ell sent renou.

De Lacey: Agafa el menjar que vulguis. No em facis mal, jo no puc defensar-me. Agafa el menjar.

Monstre: Grrsaaaaa.

De Lacey: No saps parlar? No has d'empeguer-te per això. Mira'm a mi. Som cec. Per culpa d'una bala de canó. Ara em cuida la meva filla. Tanta sort que la tenc a ella. Quan les coses són difícils és quan saps en qui pots confiar, no és cert?

Monstre: Waaaaa!

De Lacey: No saps llegir?

Monstre: Mmmmmm...

De Lacey: Jo te'n puc ensenyar.

Maria: Ah, sí?

Berta: Sí. Una nit de tempesta que estaven tancats a un castell Mary Shelley, el seu marit i Lord Byron. Ho sap tothom.

Maria: No, jo no.

Berta: *(Amb condescendència).* Ai, Maria! Doncs sí, Lord Byron va proposar-los que cadascú escrivís una història de por. I Mary Shelley va somiar la història del monstre, i després va escriure "Frankenstein".

Maria: I quan va ser, això?

Berta: A principis del segle XIX. A l'època del romanticisme.

Maria: Però el romanticisme no anava de coses amoroses i així?

Berta: No. Això és que es pensen les pijes de les teves amigues. Bé, a veure, també. Però als romàntics els encantaven les històries de terror. Aquesta té de tot. Quan el monstre va aprendre a parlar, va començar a fer-se preguntes.

Berta tira confeti per fer la neu. Maria fa de monstre.

Monstre: Blanc! Blanc! Què és?

De Lacey: És neu. No és res estrany. Ara calma't. Hem de seguir estudiant.

Monstre: Sí.

De Lacey: Avui t'explicaré què és la llibertat. Cada persona és lliure de decidir si es porta bé o malament.

Monstre: Jo no faig coses dolentes.

De Lacey: Ja ho sé. Tu ets bon al·lot.

Monstre: Per què tenc gana? Per què no tenc menjar?

Escena

7

Maria: M'agrada aquest conte. Quina història és?

Berta: La del monstre de Víctor.

Maria: Víctor?

Berta: El doctor Frankenstein. Et sona?

Maria: Clar. He vist la pel·lícula.

Berta: La pel·lícula només conta una petita part de la història. La novel·la de Mary Shelley és molt més interessant. Sabies que la va escriure per una aposta?

De Lacey: Jo te'n don la meitat del meu.

Monstre: Tenc més gana.

De Lacey: Doncs t'hauràs d'aguantar. No n'hi ha més.

Monstre: Per què? Els reis i els rics no passen mai gana.

De Lacey: *(Riu)*. És cert.

Monstre: Per què no puc ser un rei?

De Lacey: Potser ho ets. I no ho sabem. Jo no sé d'on véns ni qui ets. Quin és el teu nom?

Monstre: No ho sé. Mai no m'ho han dit.

De Lacey: Ets una pobra criatura perduda. Però ara ja saps parlar i escriure. Pots aconseguir tot allò que vulguis.

Monstre: M'odien.

De Lacey: Qui?

Monstre: Tots. Em persegueixen i em tiren pedres. Tots.

De Lacey: Això és perquè són ignorants, i et tenen por. Creuen que els faràs mal.

Monstre: És per què som lleig?

De Lacey: Jo no et veig. No ho sé. Però ets bon al·lot.

Monstre: Però estic tot sol, i trist.

De Lacey: No estàs tot sol, i per què estàs trist?

Monstre: Perquè com més coses sé, més coses em pregunten i menys respostes tenc. Qui som, jo? D'on vénc? Tenc família?

De Lacey: Ens tens a nosaltres. La meva filla no et rebutjaria. Per què no et deixes veure?

Monstre: No.

De Lacey: Però de què tens por?

Monstre: No m'ho tornis a demanar. *(Pausa)*.

He estat llegint aquest llibre: "Les vides dels emperadors".

De Lacey: Sí, els fundadors de l'imperi romà. Els homes que demostraren que el món podia millorar.

Monstre: I hi ha coses que no entenc. Els homes volien viure junts, en ciutats. Per què?

De Lacey: Per ajudar-se.

Monstre: Però després es barallaven entre ells. I feien guerres. Per què?

De Lacey: Tens raó. No és molt lògic. Però les coses són així.

Monstre: No ho entenc de cap manera.

De Lacey: Quan creixis ja ho entendràs.

Monstre: Sempre em dius això. No em vols contar la veritat. I si és bo viure amb els altres homes, tu per què vius a una cabana al bosc, i no a la ciutat?

De Lacey: Perquè som pobre. M'ho varen prendre tot.

Monstre: Jo som pobre?

De Lacey: Sí. Però algun dia no ho seràs.

Monstre: Per què?

De Lacey: Perquè ets un bon al·lot. I algun dia també trobaràs algú que t'estimarà. Siguis com siguis.

Monstre: Estimar? Què és, això? Sona bé.

Escena

8

Berta: Aquell cec era un ingenu... Seria molt maco que la gent et tractàs bé si tu ets bona persona. Però les coses no van així.

Berta agafa el monstre. Té el diari de Víctor a les mans i el llegeix. Maria maneja De Lacey.

Monstre: El principi de tot és que vaig fugir corrent, perquè estava espantat.

De Lacey: Això és el que recordes?

Monstre: Recordar? No sé com es fa. Recordar?

De Lacey: No ho sé, com es fa.

Monstre: Com ho puc fer, doncs?

De Lacey: No ho sé. A veure. Fugies d'un edifici. I l'edifici era a Ingolstadt. Però l'autor d'aquest diari diu que ell és de Ginebra. Diu: Víctor Frankenstein, nascut a Ginebra.

Monstre: I on és, Ginebra?

De Lacey: Molt enfora. Segueix llegint.

Monstre: "Dubtava si fer una criatura com jo, un humà, o provar de fer l'experiment amb alguna cosa més senzilla". Què vol dir, això?

De Lacey: No ho sé. Escolta. Ara arriba la meva filla. Queda't i així et coneixerà.

Monstre: No, no vull. No li agradaré.

De Lacey: Que sí. Ella no és com els altres.

Monstre: M'odiarà. He de fugir.

De Lacey: Queda't. *(L'agafa de la mà).*

Monstre: No.

Entra Agatha (la maneja Berta, Maria agafa també el monstre). Quan veu el monstre queda paralizada.

De Lacey: Filla, aquest és el meu amic.

Agatha: *(Agafa un pal).* Fug de devora el meu pare. Vés-te'n.

Monstre: M'havies promès que no em farien mal! *(Fuig)*

Agatha: Quina bèstia més monstruosa! Estàs bé?

De Lacey: No és una bèstia. És un home! Només tenia gana.

Monstre: *(Des d'un espai apartat)* M'han atacat. Què feien els emperadors dels llibres, quan els atacaven? Venjança. Doncs em venjaré.

Escena

9

Maria: Això comença a pintar malament. I què va fer?

Berta: Va esperar que fos de nit, i va tornar per pegar foc a la cabana.

Maria: Ostres. Això s'embruta. Però no era bon al·lot?

Berta: La injustícia, moltes vegades, fa tornar malvats els bons al·lots. Ara faig de William, el germà petit de Víctor, que juga a amagar enmig del bosc.

Maria agafa William, i Berta el monstre.

William: Venga, amagau-vos. Vint-i-set, vint-i-vuit, vint-i-nou i... trenta. Estau ben amagats?

El monstre entra per darrere ell.

Monstre: Hola.

William: Sí?
Monstre: No, no et giris.
William: Què?
Monstre: He dit que no et giris!
William: D'acord, d'acord.
Monstre: On som?
William: Prop de Ginebra.
Monstre: Ginebra?
William: Sí, es veu des d'aquí. És just allà.
Monstre: Venc des de molt enfora. Però a la fi ho he trobat.
William: No et puc mirar?
Monstre: No. Endevina qui som.
William: Jo et conec?
Monstre: Potser sí. No em miris. Com et diuen?
William: William, senyor.
Monstre: Podem ser amics, si vols, William. Podem anar escalar aquelles muntanyes junts.
William: El Mont Blanc?
Monstre: Sí. Vols venir?
William: Hauria de demanar permís al meu pare.
Monstre: Podem ser amics? Jo vull ser amic teu. *(L'agafa i no el deixa anar)*
William: Deixa'm anar!
Monstre: D'acord. Et deixaré anar si m'ajudes. Estic cercant un home anomenat Frankenstein. No deus saber qui és?
William: Aquest és el meu cognom! Ah, què ets de lleig! Deixa'm fer! *(Li fuig)*.
Monstre: Víctor Frankenstein, qui és? És ton pare?
William: No, és el meu germà.
Monstre: I viu aquí?
William: Sí, però no surt mai de casa. Sempre està

estudiant. És un científic, saps?
Monstre: Ell va viure a Ingolstad?
William: Fa temps. Però després va venir aquí, per casar-se amb Elizabeth, la seva promesa.
Monstre: M'has de mostrar on és.
William: No ho faré. No sé qui ets. *(El monstre l'agafa pel coll)*. Nooo!

Un cop mort, el monstre tira el cos del nin i fuig.

Escena 10

Víctor: William! Ets aquí? On ets?

Entren Elizabeth (manejada per Maria) i Víctor (manejat per Berta).

Elizabeth: Era aquí. Estàvem jugant a parar i amagar.

Víctor: I no has sentit res?

Elizabeth: L'he sentit cridar, però creia que jugava.

Víctor: On eres tu, Elizabeth? No eres amb ell?

Elizabeth: Jugàvem a amagar-nos.

Víctor: Els criats diuen que han vist un monstre a les muntanyes.

Elizabeth: Segurament deuen haver vist algun animal.

Víctor: No han dit un animal. Han dit un monstre.

Elizabeth: Això són bajanades. Víctor, no fas bona cara. No has sortit de l'habitació en setmanes.

Víctor: I per què havia de sortir? Tenc molta feina.

VÍCTOR I EL MONSTRE

Elizabeth: Se suposa que tu i jo ens hem de casar. No és normal que no parlem quasi mai.

Veus de criats: Veniu! Aquí, al llac! Un nin.

Víctor: És William. És mort.

Elizabeth: No pot ser. William! Què són aquests papers? Víctor, sembla la teva lletra.

Víctor: Deixa'm veure. Això... són apunts meus. És un tros del meu diari.

Elizabeth: I on és el teu diari?

Víctor: No ho sé. El vaig perdre fa temps. No sé on és.

Víctor fuig cap a les muntanyes.

Elizabeth: On vas, Víctor?

Escena

11

Maria: I on va anar?

Berta: Cap a les muntanyes, a cercar el monstre.

Maria maneja Víctor, i Berta, el monstre.

Víctor: On ets, criatura monstruosa? On t'has ficat? Surt d'allà on siguis!

Víctor veu el monstre.

Víctor: Et vaig donar músculs i cervell. Vaig fer una bona feina. Se't veuen encara les sutures. No vaig poder fer-te bell, però et vaig donar un cos fort i resistent.

Monstre: I després fugires de mi.

Víctor: Què?

Monstre: M'abandonares.

Víctor: Com? Saps parlar?

Monstre: Sí, sé parlar.

Víctor: Tens el meu diari!

Monstre: Per què em vares abandonar?

Víctor: Estava molt espantat. Estava atemorit per allò que havia creat.

Monstre: Un home! Havies creat un home. I li havies donat vida.

Víctor: Doncs ara he vingut a llevar-te-la.

Monstre: Ah, sí?

Víctor: Et mataré.

Monstre: Què estàs dient? Per què em vares crear, doncs?

Víctor: Per demostrar que es podia fer. Ets un experiment que va anar malament.

Monstre: Un home no és un experiment!

Víctor: Tu no ets un home.

Monstre: Sí que ho som. I tenc memòria. Record com m'han perseguit, i m'han pegat, i agredit. I jo no he volgut fer mal a ningú.

Víctor: Llavors, per què has matat William?

Monstre: Volia veure't. I així has vingut.

Víctor: No sents remordiments?

Monstre: Remordiments? Quan passava per un poble, els nins em tiraven pedres. Quan demanava menjar, em tiraven els cans. De què serveixen els remordiments? Ells no en tenen?

Víctor: Em sap greu. Jo...

Monstre: Et sap greu? Tu ets el culpable d'això! És el teu món, Víctor. Jo vull tenir amics. Però ningú no vol ser amic meu. I això és el que et vull demanar.

Víctor: No t'entenc. Què m'estàs dient?

Monstre: Vull una amiga. Com jo.

Víctor: Vols que creï un altre monstre... femella? No, no ho faré, això.

Monstre: Sí que ho faràs. Tenc dret a demanar-t'ho.

Víctor: Tu no tens drets. Tu no em pots donar ordres. Què vols, una parella per omplir la terra de monstres? No, no ho faré, encara que em facis mal.

Monstre: No et vull fer mal. El que faig és parlar amb tu. No és això, el que estam fent, parlar, com ho fan els humans?

Víctor: Amb els assassins no es pot parlar!

Monstre: Abans has dit que em volies matar. No és cert?

Víctor: Sí. I ho faré tan aviat com pugui.

Monstre: Ah, sí? I per què tu sí que pots matar, i jo no? Matar és dolent, no? Doncs per què està bé si em mates a mi?

Víctor: No discutiré amb tu. Què estic fent? Som a dalt d'una muntanya discutint amb un monstre.

Monstre: Amb un home!

Víctor: Parla'm amb respecte. Som el teu amo.

Monstre: Ets el meu amo? No, un amo protegeix

allò que és seu. I si no fas el que et deman, llavors seràs el meu enemic. No descansaré fins que hagi destruït tot allò que estimes. *(Pausa)*. Perdona. Això que et deman no és lògic? Una criatura com jo però en dona. Si acceptes el tracte, no ens tornaràs a veure. Només vull tenir al meu costat algú que m'estimi i a qui jo pugui estimar.

Víctor: Estimar?

Monstre: Sí. Dóna'm això i et promet que no em tornaràs a veure mai més. Fes una dona per a mi, per favor.

Víctor: Puc fer-ho millor que amb tu. Puc provar de fer una dona perfecta.

Monstre: Ho faràs?

Víctor: Si em promets que després desapareixereu.

Monstre: Fet. Gràcies, Víctor! Vés a casa i comença.

Víctor: No, no puc fer-ho a casa del meu pare.

Escena 12

En Víctor, manejat per Berta, arriba a la casa i troba Elizabeth, manejat per Maria.

Víctor: On són les meves maletes?

Elizabeth: On has estat?

Víctor: A les muntanyes. He arribat fins al cim.

Elizabeth: Tot sol? Però si és molt perillós! Què et passa, Víctor?

Víctor: He de partir de viatge. Ara mateix.

Elizabeth: Què estàs dient? Encara no hem enterrat

el teu germà petit.

Víctor: Ja no puc fer res per ell. Me n'he d'anar. Molt lluny.

Elizabeth: I el nostre casament?

Víctor: Pot esperar. Me n'he d'anar a Anglaterra. Ens casarem quan pugui tornar.

Elizabeth: A Anglaterra? Per què? Què has de fer allà?

Víctor: He d'anar-hi per seguir avançant en els meus experiments.

Elizabeth: Per què no em deixes anar amb tu? Serà emocionant.

Víctor: No té res d'emocionant. Em passaré el dia a la biblioteca.

Elizabeth: No et molestaré.

Víctor: No és un bon lloc per a una dona.

Elizabeth: I aquest ho és, Víctor? El món està canviant, passen moltes coses, i joestic aquí ficada, enmig de les muntanyes. Molt bonic tot, la natura i tot això, però jo vull aprendre coses, vull anar a la ciutat, i conèixer allò que fas. I aprendre música, ciència, política, de tot!

Elizabeth: M'estimes?

Víctor: És clar que t'estim. T'estim molt. Però tenc una feina important a fer. D'aquí a sis mesos tornaré. I llavors ens casarem, i tindrem fills.

Es besen.

Escena 13

Berta: I així, Víctor va arribar a Anglaterra. Va ser

complicat, però va convèncer uns homes d'allà perquè li aconseguissin el cos d'una al·lota morta feia poc temps. Li dugueren els trossos de cos que necessitava, i així va poder completar la criatura femenina que li havia demanat el monstre.

Victor està acabant la criatura-dona. També està feta de trossos, però és molt bella. El monstre espia per darrere. Berta maneja el monstre, i Maria, Víctor.

Monstre: Així és com em va fer a mi? Amb trossos de cossos morts robats d'un clot ple de fang? Jo creia que volia conèixer com són les coses, però com més coses sé, menys entenc els humans.

Víctor: Quan era petit, a l'escola, ja volia saber coses que els professors no m'ensenyaven. Doncs a la fi ho he aconseguit. Jo puc crear vida. I ara falta la darrera passa...

Monstre: Víctor!

Víctor: Ets tu? Has vingut!

Monstre: On és ella?

Víctor: És aquí.

Monstre: Mostra-me-la, geni.

Victor destapa la seva creació. El monstre queda meravellat.

Víctor: T'agrada?

Monstre: És preciosa!

Víctor: És una dona perfecta. *(Pausa)*. Però no puc

fer-ho. No sé què podria passar si li don vida.

Monstre: Què vols dir?

Víctor: Potser serà un ésser salvatge, com eres tu. No sé com pot respondre. Tu has matat una persona...

Monstre: Però jo vaig educar-me. I jo faré el mateix amb ella. Li ensenyaré tot allò que sé.

Víctor: Però hauríeu de viure allunyats de la gent. I si ella no ho vol?

Monstre: Ho haurà de fer. Anirem a Sud-Amèrica.

Víctor: I si no vol venir amb tu? Potser no li agrades. Tu no estàs tan ben fet com ella. Potser et troba molt lleig. Ella és molt guapa, i potser s'estima més estar amb els humans que viure amb un monstre.

Monstre: No diguis això!

Víctor: Hem de pensar que això pot passar. Com t'ho prendries, tu, si una dona que és com tu et rebutjàs?

Monstre: Em tornaria boig.

Víctor: Veus? És un risc.

Monstre: Però no passarà. Perquè l'estimaré amb bogeria. La protegiré. De fet, ja l'estim.

Víctor: O sigui que pots estimar.

Monstre: Sí, clar que sí.

Víctor: I com és, això d'estar enamorat?

Monstre: Fantàstic. És com si la vida em sortís per la boca, i tengués foc a dins. És la millor sensació que he tingut mai. Mai.

Víctor: Així és com et sents?

Monstre: Sí. Per favor, dóna-li vida, i l'estimaré sempre.

Víctor: D'acord. És el que volia sentir. Ara veuràs què faig amb la teva estimada.

Víctor comença a destrossar la criatura.

Monstre: Què fas?

Víctor: No vull que la tenguis. Ara sé que l'estimaries, i tendríeu fills. Recorda que ets un assassí. Jo no vull ser el responsable que els monstres assassins com tu existesquin al món. Ets l'únic de la teva espècie, i quedaràs tot sol. Amb un error n'he tengut prou.

Monstre: Has romput la teva paraula! Te'n recordaràs, d'aquesta! M'has pres la meva dona abans que la pogués conèixer. Ens tornarem a veure, Víctor Frankenstein. Seré a la teva nit de noces.

El monstre se'n va.

Escena
14

Maria: Què bé, ara vé quan es casen, no?

Berta: Sí, però no és com t'imagines, eh?

Maria: Què vols dir?

Berta: Que en aquesta història no hi ha finals feliços

Maria: Ah, no?

Berta: No. Ni bodes de princeses, ni res d'això.

Maria: Ah. (Pausa). I... això per què? Vull dir, no es poden arreglar?

Berta: A veure, tu has vist què li ha fet Víctor al monstre, no? Com creus que reaccionarà?

Maria: Bé, això ja ho veurem més endavant. Ara hi ha la boda, no?

Maria agafa Elizabeth i li posa un vestit de núvia.

Elizabeth prepara el llit. Arriba Víctor (manejat per Berta).

Víctor: Assegurau bé la porta i les finestres. (A Elizabeth). Estam segurs. Hi ha vigilants a cada entrada de la casa.

Elizabeth: Què passa, Víctor? Conta-m'ho.

Víctor: T'ho hauria d'haver explicat fa temps.

Elizabeth: No m'espantis.

Víctor: Els meus experiments, recordes? Sé que et costarà de creure, i hi ha poc temps per explicar-t'ho tot, però el cas és que... jo vaig crear un monstre.

Elizabeth: Per què? Per què has fet una cosa així?

Víctor: Volia donar a conèixer allò que els humans encara no saben, treure a la llum els misteris de la creació de la vida. He vençut la mort, Elizabeth. He creat un ésser viu.

Elizabeth: Però, si volies crear un ésser viu, per què simplement no tenir un fill amb mi? Podríem haver-nos casat fa molt de temps!

Víctor: No, no m'has...

Elizabeth: Així és com ho fan els humans per crear vida.

Víctor: Estic parlant de ciència!

Elizabeth: No, crec que estàs parlant d'orgull. Volies demostrar que sabies més que ningú, que res podia posar límits a la teva ciència. Volies jugar a ser un déu. I t'ha sortit malament.

Víctor: Segurament tens raó. Però ja no es pot tornar enrere.

Elizabeth: Has volgut canviar l'ordre natural de les coses, i només has aconseguit posar-nos en perill. Per què ho has fet, Víctor?

Víctor: Només puc fer una cosa per arreglar-ho. He de matar aquest monstre. Queda't aquí. Tornaré quan ho hagi fet.

Se'n va.

Elizabeth: Víctor!

Entra la criatura per darrere. La maneja Maria. Agafa Elizabeth i no la deixa cridar. Ella no el pot veure.

Monstre: No cridis. Necessit que m'ajudis. Saps qui som? (*Ella diu que sí amb el cap*). Ell no t'ha contat quin és el meu aspecte, eh? Vols veure com som?

El monstre la deixa anar. Ella es gira. Quan el veu, pega un crit, espantada.

Elizabeth: Això és el que ha fet Víctor?

Monstre: Això. Tu tampoc no em consideres una persona. Necessit que m'ajudis.

Elizabeth: Quin és el teu nom?

Monstre: El meu què? Ja m'agradaria... No em va posar cap nom.

Elizabeth: Com et puc ajudar?

Monstre: Víctor és un bon home, però no compleix la seva paraula. Si tenguessis un fill, i fos com jo, l'abandonaries?

Elizabeth: No. Mai no deixaria un fill meu.

Monstre: Segur? Encara que fos tan lleig com jo?

Elizabeth: Segur.

Monstre: Doncs ell ho ha fet. Em va abandonar. Perquè era lleig, perquè era diferent.

Elizabeth: Doncs no ho hauria d'haver fet. Parlaré amb ell. És important ser responsables de les nostres accions.

Monstre: Això creus?

Elizabeth: Sí, i també crec que hem de protegir els que són diferents.

Monstre: Tens raó. Jo no vaig demanar que em donàs la vida. I només li he demanat una cosa.

Elizabeth: Quina?

Monstre: Una amiga.

Elizabeth: Jo puc ser la teva... Vull dir, si et puc ajudar en res.

Monstre: Vine. No et faré mal. Som ben educat. Sé distingir què està bé i què no.

Elizabeth: És increïble. Com has après tot això?

Monstre: M'agrada escoltar, i aprenc de les coses que veig. Dels humans he après totes les coses bones: a parlar, llegir, entendre, construir coses... però també les dolentes. Sé odiar, humiliar, fer mal. I del meu creador he après l'habilitat que els humans practiquen millor: mentir. Ets una dona fantàstica. T'he dit que no et faria mal. Però ell va rompre la seva promesa, i jo faré el mateix.

Elizabeth: Què fas?

L'ofega. Entra Víctor, manejat per Berta.

Víctor: Elizabeth!

Monstre: T'esperava. Au, va, mata'm!

Víctor dispara però no l'encerta.

Monstre: Allà on siguis, jo seré darrere tu. Mai no viuràs tranquil.

El monstre fuig.

Víctor: Nooo! Ràpid, ajudau-me a dur-la al laboratori! Puc fer que torni a viure. Puc fer-ho. Però què he fet? Primer William, ara Elizabeth. Tot per culpa meva. He d'acabar amb tot això.

Escena
15

Maria: En realitat, no sé si això és ben bé una història per a nines.

Berta: No ho és, però és que a mi no m'agraden les històries de nines. Tot i que, ara que hi pens, l'autora era una dona, no?

Maria: Sí, bé, és cert.

Berta: Què passa, no t'agrada?

Maria: Sí que m'agrada. Els contes no han de dir mentides. I els finals no sempre són feliços. Són com han de ser. Si tractam malament els altres, les coses van com van.

Berta: Ja s'acosta el final. Tornam al principi, amb el capità Walton.

Berta es posa el capell del capità Walton i, a la vegada, maneja Víctor, que està tombat devora ella.

Walton: I així és com decidíreu partir fins al Pol Nord.

Víctor: Sí. No sé ni quant de temps fa que el persegueix enmig de la neu. Diria que unes tres setmanes. Estava convençut que ja no trobaria ningú. Els cans que estiraven el meu trineu varen morir fa dies. I llavors vaig veure el vostre vaixell, allà enfora. Vaig convertir el meu trineu en una balsa i vaig remar fins aquí, fins que m'heu trobat. Tanta sort!

Walton: Estau molt dèbil.

Víctor: M'heu d'ajudar. He de trobar-lo i matar-lo. No puc viure sabent que he creat un assassí que corre pel món.

Walton: Així no podeu anar enlloc. *(Li toca el front).* Estau molt malalt. Heu de descansar.

Víctor: Va matar el meu germà petit, va matar la meva dona...

Víctor mor. Arriba el monstre. El maneja Maria.

Monstre: De què serveix ara que et demani perdó? Tu has estat la meva darrera víctima. Ja t'havia destruït quan vaig matar els que tu estimaves, i ara...

El capità Walton s'atraca al monstre.

Walton: No veus què has fet? Per què no ho has pensat abans? No em crec que estiguis penedit.

Monstre: No ho estic. Ell va matar la meva dona. I em volia matar a mi. I jo sóc el monstre? Em va crear i mai no em va estimar. I jo sóc el dolent? Això sí que no. Jo sé que no tenc perdó. Meresc ser odiat i morir per tot el mal que he fet als altres, però és

que els altres no en tenen cap culpa? El seu odi és invisible? No veis que si el meu creador no m'hagués abandonat, tot aquest sofriment s'hauria evitat? No puc entendre els humans. Quan menteixen ho fan tan bé, que ells mateixos es creuen les seves mentides. Fan mal, però no volen que els en facin. És just, això?

Moriré. No veuré mai més el sol ni les estrelles, ni sentiré el vent a la meva cara. Estic contaminat per tot el mal que he fet. Només puc trobar tranquil·litat en la mort. Adéu. Sereu el darrer que haureu vist aquest rostre. Ja no causaré més desgràcies.

Berta: I va botar per la finestra del vaixell i no el varen veure més.

Maria: M'ha agradat molt, la història.

Berta: Em pensava que potser et faria por.

Maria: Fan por les coses que no coneixes. Per això hauries de venir tu algun dia a una festa amb les meves amigues. N'hi ha que no són tan normals com et penses.

Berta: Mentre no vulguin que em torni normal jo...

Maria: No hauríem de sopar, ja?

Berta: Sí. Ho he deixat tot preparat abans que arribassis.

Maria: Què hi ha?

Berta: Carn freda. I no et diré d'on l'he tret.

Fi

